

AJUDANT A VIURE

Una aventura apassionant

La vocació al sacerdoci ministerial és un do que omple d'estupor i alhora d'alegria, una aventura que sorprèn abans que ningú als mateixos que hem rebut la crida i que hem hagut de preparar-nos adequadament per a una missió certament exigent: ser apòstols de Jesucrist, missatgers del seu Evangeli, cosa que fa més i més urgent la necessitat de conèixer-lo i imitar-lo.

El temps de preparació al ministeri demana molta escolta per a discernir la veu del Senyor i requereix viure en un clima de silenci, amb moments forts d'oració personal i comunitària, de litúrgia viscuda,

de meditació de la Paraula i d'adoració eucarística. És allò que volen afavorir els anys de Seminari, al mateix temps que permeten dedicar moltes hores a l'estudi, al diàleg i a la convivència que ajuda a anar construint l'home de Déu que un capellà està cridat a ser i que la gent espera que sigui. Aquest aspecte comunitari és molt important perquè en la seva missió pastoral haurà d'actuar «en comunió» amb els germans preveres que tenen cura de la comunitat amb el bisbe, i també units com a membres del mateix cos amb tota la resta de batejats.

Com he demanat expressament en la recent Carta Pastoral que vol orientar aquest curs la vida de l'Església de Lleida, el criteri d'actuació hauria de ser sempre fer les coses «entre tots i per al bé de tot-hom», fent possible així una experiència eclesial que afavoreixi i faciliti una fraternitat més viva i solidària, en coherència amb la visió conciliar d'Església comunió. Això demana tornar a les fonts de la pròpia vocació i de la pròpia resposta i comprometre's cada vegada més amb la formació permanent en totes les edats. Pot semblar que la vida del capellà no desperti massa atenció a la gent però no és així, tal vegada perquè s'espera de nosaltres que mostrem i fem present la plenitud de vida a la que tots aspirem.

És veritat que allò que constitueix el nucli i centre vital del servei sacerdotal és l'Eucaristia, que és la presència real en el temps de l'únic i etern sacrifici de Crist, representació real i eficaç del Sacrifici redemptor, font i cimal de la vida cristiana i de tota l'evangelització. La centralitat del sacrifici eucarístic en la vida de l'Església està fora de discussió. Serà en l'altar on els capellans hem d'aprendre a unir-nos íntimament a l'ofrena del Crist, depositant en Ell totalment les nostres vides com a signe que expressa l'amor gratuït de Déu.

Recordo haver llegit una afirmació que venia a dir: el capellà comença a celebrar missa amb el pa de la seva pròpia vida, donant-se a si mateix en esperit i en veritat. Aquesta oblatió existencial forma part de la nostra identitat i del testimoni que hem d'oferir cada dia als fidels que ens han estat confiats. En som ben conscients. Pregueu per nosaltres!

Rebeu la salutació del vostre germà bisbe,

† **Joan Piris**
Bisbe de Lleida

Pessebrista per convicció

En Vicente Solé és pare de família. Un veritable manetes. Jubilat, però el dia se li fa curt; utilitza l'ordinador, Internet, la fotografia digital. I és pessebrista.

És potser voler rebre Jesús d'una manera més humana... o fer-lo més humà per a aquells que ho visitaven.

Era la teva fe que posava en moviment aquests desitjos.

En tot cas, sense la fe no hagués fet mai pessebres. El naixement de Je-

sús marca la nostra història. Cal dir, però, que la representació d'aquell naixement és popular, tradicional o la cultura d'un poble com el català.

Es poden fer pessebres sense ser creient?

Sí, perquè un pessebrista pot donar més importància al fet popular, a l'aspecte artístic.

A Lleida hi ha l'associació de pessebristes.

Jo en sóc soci. Hi hem fet activitats que m'han ajudat a assumir molt bé la meva situació de jubilat. Jo crec que els premis que es donen als pessebristes són mitjans que animen a no perdre aquesta tradició, incentiven a fer i crear pessebres.

Hi ha joves en aquesta cultura popular?

No. No crec que hi hagi continuadors d'aquesta obra tan tradicional en el poble català.

Creu que els pessebristes mantenen i viuen una pietat popular?

No ho sé, no n'estic convençut. Jo veig que entre nosaltres no hi ha hagut una reflexió sobre aquest aspecte. A nivell de tota Catalunya hi ha una trobada anual que té lloc en ciutats diferents. Es visiten els pessebres locals, s'admiren o no, però jo no he sentit mai una discussió sobre aspectes de la fe cristiana en els misteris de Nadal. Es valora el treball realitzat, l'estil... En aquestes trobades anuals, fàcilment ens vénen a parlar els regidors de cultura dels ajuntaments. L'únic que ens diuen és que els pessebres és quelcom de casa nostra que no hem de perdre, que cal estimular la gent jove a continuar aquesta rica tradició.

Entrevista a càrrec de
Josep Alexandre Baró

Té una agenda ben plena.
No sé que és l'avorriment. Sempre m'he interessat per moltes coses.

Entre elles, els pessebres.

Des de l'any 1993, un cop jubilat, em vaig fer membre del Club Sant Jordi. En el meu interior portava la idea de fer pessebres. Els feia ja a casa, quan les filles eren petites, però de dimensions reduïdes.

Al club els podia fer més grans.

Cada any anava augmentant el volum del pessebre. Clar, en el Club Sant Jordi em facilitaven les figures que ens permetien desenvolupar més escenes. Tots n'estaven contents i satisfets i, fins i tot, vàrem guanyar algun premi.

Va començar a fer-ne també a les esglésies.

Sí, va ser la segona etapa. En el lloc on vaig començar, vaig arribar a fer un pessebre de 18 metres quadrats. Ja no podia anar més enllà. L'any 1999, o potser el 2000, vaig començar a fer el pessebre a l'església Sant Joan de Lleida. Molta gent venia a veure'l. Teníem l'església sempre oberta, fins i tot el diumenge. Jo hi anava i em quedava allà.

Després, l'any 2005, vaig començar a fer-lo a l'església de Santa Teresa Jornet, a Cappont, prop del meu domicili.

Tenia un model en la ment per realitzar el pessebre?

Jo pensava que havia de fer-lo un xic modern, és a dir, fer una cosa bonica. Em deia que el món canvia i que en el pessebre hauria de canviar una mica la forma... fent una casa més còmoda...

Però el pessebre de Jesús, no tenia comoditats.

Evidentment. Potser era la meva interioritat que desitjava fer més agradable el naixement de Jesús. No ho

► Cada diumenge, de 2/4 de 6 a les 6 de la tarda, el bisbat de Lleida té 1/2 hora de programa en **Ràdio Estel** i **Ràdio Principat** (FM 91.5). Podeu sintonitzar i escoltar-nos. També, per a aquells que no puguin seguir el programa en directe del diumenge, poden escoltar-lo a la nostra web. Aquesta emissió radiofònica s'enregistra en els estudis de ràdio COPE Lleida, cosa que agraïm al seu director i als seus tècnics.

A la nostra web (www.bisbatlleida.org) podeu trobar les lectures litúrgiques dels diumenges i dies festius.

DIUMENGE III D'ADVENT

▶ Lectura de la profecia de Sofonies (So 3,14-18a)

Crida de goig, ciutat de Sió. Aclama, Israel. Alegra't i celebra-ho de tot cor, ciutat de Jerusalem. El Senyor ha tret fora els qui et condemnen, ha fet fugir els teus enemics. Tens dintre teu el Senyor, rei d'Israel, no veuràs mai més cap desastre. Aquell dia diran a Jerusalem: «No tinguis por, Sió, no deixis caure les mans, el Senyor, el teu Déu, el tens a dintre, com a Salvador poderós; per tu s'ha transportat d'alegria, et re-nova el seu amor, està de festa i crida de goig com en dies d'aplec».

▶ Salm responsorial (Is 12,2-6)

R. Aclama'l ple de goig perquè el Sant d'Israel és gran a la teva ciutat.

El Senyor és el Déu que em salva, / confio, no m'espanto. / D'ell em ve la força i el triomf, / és ell qui m'ha salvat. R.

Cantant de goig sortirem a buscar l'aigua / de les fonts de salvació. / «Enaltiu el Senyor, proclameu el seu nom, / feu conèixer entre els pobles les seves gestes. / Recordeu que el seu nom és excels». R.

Canteu al Senyor que ha fet coses gloriuses. / Que ho publiquin per tota la terra. / Poble de Sió, aclama'l ple de goig, / perquè el Sant d'Israel / és gran a la teva ciutat. R.

▶ Lectura de la carta de sant Pau als cristians de Filipis (Fl 4,4-7)

Germans, viviu sempre contents en el Senyor; ho repeteixo, viviu contents. Que tothom us conegui com a gent de bon tracte. El Senyor és a prop. No us inquieteu per res. A cada ocasió acudiu a la pregària i a la súplica, i presenteu a Déu les vostres peticions amb acció de gràcies. Així la pau de Déu, que sobrepassa el que podem entendre, guardarà els vostres cors i els vostres pensaments en Jesucrist.

▶ Evangelí segons sant Lluc (Lc 3,10-18)

En aquell temps, la gent preguntava a Joan: «Així, doncs, què hem de fer?» Ell els responia: «Qui tingui dos vestits, que en doni al qui no en té, i qui tingui menjar que el comparteixi també amb els altres». Entre els qui anaven a fer-se batejar, hi havia també uns cobradors d'impostos que li deien: «I nosaltres, mestre, què hem de fer?» Ell els contestà: «No exigiu més del que està establert». Igualment uns guardes li preguntaven: «Què hem de fer també nosaltres?» Ell els deia: «No forceu ningú amenaçant de maltractar-lo o de denunciar-lo; acontenteu-vos de la vostra soldada.»

La gent, que vivia en l'expectació, sospitava si Joan no fóra potser el Messies. Ell respongué dient a tothom: «Jo us batejo només amb aigua, però ve el qui és més poderós que jo, tan poderós que no sóc digne ni de deslligar-li el calçat. Ell us batejarà amb l'Esperit Sant i amb foc. Ja té la pala a les mans per ventar la seva era; el blat, l'entrarà al seu graner, però la palla, la cremarà en un foc que no s'apaga». Amb aquestes i moltes altres exhortacions, Joan anunciava al poble la bona nova.

▶ Lectura de la profecia de Sofonías (So 3,14-18a)

Regocíjate, hija de Sión, grita de júbilo, Israel; alégrate y gózate de todo corazón, Jerusalén.

El Señor ha cancelado tu condena, ha expulsado a tus enemigos. El Señor será el rey de Israel, en medio de ti, y ya no temerás. Aquel día dirán a Jerusalén: «No temas, Sión, no desfallezcan tus manos. El Señor, tu Dios, en medio de ti, es un guerrero que salva. Él se goza y se complace en ti, te ama y se alegra con júbilo como en día de fiesta.»

▶ Salmo responsorial (Is 12,2-6)

R. Gritad jubilosos: «Qué grande es en medio de ti el Santo de Israel.»

El Señor es mi Dios y salvador: / confiaré y no temeré, / porque mi fuerza y mi poder es el Señor, / él fue mi salvación. / Y sacaréis aguas con gozo / de las fuentes de la salvación. R.

Dad gracias al Señor, / invocad su nombre, / contad a los pueblos sus hazañas, / proclamad que su nombre es excelso. R.

Tañed para el Señor, que hizo proezas, / anunciadlas a toda la tierra; / gritad jubilosos, habitantes de Sión: / «Qué grande es en medio de ti / el Santo de Israel.» R.

▶ Lectura de la carta del apóstol san Pablo a los Filipenses (Fl 4,4-7)

Hermanos: Estad siempre alegres en el Señor; os lo repito, estad alegres. Que vuestra medida conozca todo el mundo. El Señor está cerca. Nada os preocupe; sino que, en toda ocasión, en la oración y súplica con acción de gracias, vuestras peticiones sean presentadas a Dios. Y la paz de Dios, que sobrepassa todo juicio, custodiará vuestros corazones y vuestros pensamientos en Cristo Jesús.

▶ Evangelio según san Lucas (Lc 3,10-18)

En aquel tiempo, la gente preguntaba a Juan: «¿Entonces, qué hacemos?» Él contestó: «El que tenga dos túnicas, que se las reparta con el que no tiene; y el que tenga comida, haga lo mismo». Vinieron también a bautizarse unos publicanos y le preguntaron: «Maestro, ¿qué hacemos nosotros?» Él les contestó: «No exijáis más de lo establecido». Unos militares le preguntaron: «¿Qué hacemos nosotros?» Él les contestó: «No hagáis extorsión ni os aprovechéis de nadie, sino contentaos con la paga.»

El pueblo estaba en expectación, y todos se preguntaban si no sería Juan el Mesías; él tomó la palabra y dijo a todos: «Yo os bautizo con agua; pero viene el que puede más que yo, y no merezco desatarle la correa de sus sandalias. Él os bautizará con Espíritu Santo y fuego; tiene en la mano el bieldo para aventar su parva y reunir su trigo en el granero y quemar la paja en una hoguera que no se apaga». Añadiendo otras muchas cosas, exhortaba al pueblo y le anunciaba el Evangelio.

Joan Baptista, des de la presó, envia els seus deixebles a veure els signes que fa Jesús. Mosaic del baptisteri de la catedral de Florència (s. XII)

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA

- **Dilluns:** (litúrgia hores: 3a setm.): Nm 24,2-7.15-17a / Sl 24 / Mt 21,23-27
- **dimarts:** So 3,1-2.9-13 / Sl 33 / Mt 21,28-32
- **dimercres:** Is 45,6b-8.18.21b-25 / Sl 84 / Lc 7,19-23
- **dijous:** Gn 49,2.8-10 / Sl 71 / Mt 1,1-17
- **divendres:** Jr 23,5-8 / Sl 71 / Mt 1,18-24
- **dissabte:** Jt 13,2-7.24-25a / Sl 70 / Lc 1,5-25
- **diumenge** vinent, IV d'Advent (lit. hores: 4a setm.): Mi 5,1-4a / Sl 79 / He 10,5-10 / Lc 1,39-45.

En aquest tercer diumenge d'Advent seguim immersos en una atmosfera de joia, serenitat i esperança que caracteritza les tres lectures litúrgiques: l'himne del profeta Sofonies, l'exhortació de Pau als cristians de Filipis i la lectura evangèlica dedicada, com el diumenge passat, a la predicació de Joan Baptista.

En primer lloc, Lluc ens diu que el poble vivia en l'expectació, i aquesta expectació es concreta en una pregunta que es repeteix tres vegades en la narració. «Què hem de fer?» pregunten uns publicans, uns soldats i la gent. La resposta del Baptista, concreta i atenta als detalls, varia segons la categoria social dels

interlocutors i els condicionaments del seu temps. Ara bé, el que importa és el seu missatge, que podríem resumir així: la novetat de la vida, la joia autèntica només és possible quan es comparteixen els propis béns, quan es practica la justícia i s'ajuda els pobres i oprimits. Aquell que, en lloc d'aprofitar les ocasions per treure'n profit personal, es preocupa dels altres i del seu benestar, trobarà la felicitat i la joia de viure.

En segon lloc, Lluc ens transmet l'anunci del Crist que fa Joan Baptista. Amb un llenguatge simbòlic i de caire escatològic, el Baptista descriu l'acció del Crist: «Ell us batejarà amb l'Esperit Sant i amb foc. Ja té la pa-

la a les mans per ventar la seva era; el blat l'entrarà al graner, però la palla, la cremarà en un foc que no s'apaga». Tota la misèria i fragilitat humana seran vivificades per un corrent d'aigua viva, per un esperit creador i transformador; tots els pecats i les injustícies de la humanitat es consumiran en aquest gresol purificador.

Els cristians podem viure sempre contents perquè el Senyor és amb nosaltres. La seva presència no solament ens conforta en la tribulació sinó que ens compromet a actuar sempre segons l'Evangelí, amb justícia i caritat.

COMENTARI

Què hem de fer?

FE CRISTIANA I SOCIETAT ACTUAL

El misteri del Cos de Crist

És evident que Maria té una part importantíssima en el misteri de l'Encarnació (ho veurem en el proper article). Però és important —segons el meu parer— enfocar el misteri de l'Encarnació des de la perspectiva del Cos de Crist.

La Carta als Hebreus posa el Salm 40 en llavis de Jesús: «No voleu oblacions ni sacrificis», i tot seguit afegeix: «Però m'heu format un Cos [...] Déu meu, vinc a fer la vostra voluntat» (He 10,5-7). Immediatament llegim com una afirmació pròpia d'Hebreus: «Nosaltres hem estat santificats per l'ofrena del Cos de Jesucrist feta una vegada per sempre» (v. 10).

En el llibre *Qui és Jesús de Natzaret*, en els capítols sobre la Mort i la Resurrecció de Jesús, crec haver traçat les grans línies d'aquesta teologia del Cos de Crist:

1. El Verb de Déu fa seu el Cos de Jesús i s'expressa en ell i per mitjà d'ell. «En ell resideix corporalment tota la plenitud de la divinitat» (Col 2,9).

2. El Cos de Crist clavat a la Creu és la manifestació visible de l'amor més gran: l'amor de qui dóna la vida pels seus amics (cf. Jn 15,13).
3. Així, el tema del Cos ens condueix en perfecta continuïtat del misteri de l'Encarnació al misteri de Pasqua i ens situa de ple en la mediació salvífica de Crist.
4. El Cos de Crist ressuscitat té una condició gloriosa, celeste, incorruptible i, àdhuc, «espiritual», afirma sant Pau a 1Co,15.
5. El Cos de Crist, nascut de Maria Verge, es posa en identitat i en contrast a la vegada amb el Cos Místic —el Cep i les Sarments— en el qual cadascun dels cristians té el seu lloc i el seu reconeixement de fill de Déu.
6. Per això, l'Eucaristia és sintèticament el Cos de Crist: el Cos personal de Crist realment present i entregat per a la comunitat dels fills i per a cadascun d'ells i, en sems, el Cos Místic, és a dir, la unió mística i vital del Cep i les Sarments que formen la comunitat de la fe i de l'amor: l'Església de Déu.

Josep M. Rovira Belloso

(*La fe cristiana en la societat actual*, Edicions 62)

ENTREVISTA

XAVIER MORLANS

Evangeli per a joves agnòstics

L'any 2002, Mn. Xavier Morlans va impulsar, amb un equip de laics, un catecumenat per a batejats que portava per títol *Tornar a creure*. Aquesta experiència de tornar a proposar l'essencial de la fe cristiana a persones que no freqüenten els àmbits parroquials ha adquirit un nou format en el darrer any. Es tracta d'unes trobades en domicilis privats on s'hi convivia pel *boca-orella* persones que tenen entre 30 i 45 anys, «la generació absent de les nostres parròquies», com apunta Mn. Xavier, que és prevere de la diòcesi de Barcelona i professor de la Facultat de Teologia de Catalunya. (Informació: xaviermorlans@gmail.com).

Com va néixer aquesta idea de petites convocatòries en domicilis particulars?

Vàrem constatar que, avui dia, amb el clima fortament laicista que es respira a la societat, pretendre que un jove adult entri en una església, ni que sigui per escoltar una primera proposta de la fe, és demanar massa. Tot buscant una alternativa, vàrem assajar la fórmula —usada per altres amb finalitats comercials— d'aplegar una dotzena de persones en un domicili particular fent córrer el *boca-orella*: «Vols assistir a una presentació d'un camí espiritual per a avui, una nit, a casa de tal, gratis i sense cap compromís?»

Quina resposta han tingut, fins ara?

L'experiència pilot ha funcionat: persones que no es coneixien mútuament han escoltat amb atenció la lectura d'un fragment de l'Evangeli i el petit comentari que invitava a reflexionar-hi i/o a intentar adreçar-se a Jesús en el seu interior. Una música de fons i uns cants breus repetint la frase bíblica en qüestió «Dóna'm d'aquesta Aigua, Ajuda'm a néixer de nou», faciliten l'empatia amb la proposta. De fet, tots tornen el mes següent. N'hi ha d'agnòstics que no han tingut cap experiència de Déu i també repeteixen!

Com convideu a adreçar-se a Jesús persones agnòstiques?

Comencem a partir de zero, sense pressuposar cap coneixement cristià. Fem petites falques explicatives sobre el sentit i la raonabilitat de cada pas que es fa en la trobada. Ens movem en aquella fina franja en què la voluntat pot fer un pas més enllà de la raó: «Jesucrist, si existeixes, fes que et conegui» (Charles de Foucault).

Òscar Bardaji i Martín

Más ternura

Cuenta Georges Huber, testigo presencial: «Entre las camas de los niños enfermos del hospital del Niño Jesús, de Roma, el papa Juan XXIII iba visitando a todos los niños enfermos. Les sonreía y saludaba. Ellos le devolvían el saludo y la sonrisa. Algunos niños le gritaban: «Papa Giovanni, veni qui!» —«¡Papa Juan, ven aquí!»— o sencillamente: «Giovanni, Giovanni!» —«¡Juan, Juan!»—. El Santo Padre se paró ante la cama de un niño, de nombre Ángelo, y le dijo: «Tú te llamas Ángelo. Antes yo también tenía el mismo nombre. Después me lo hicieron cambiar por otro.»

Al llegar delante de la cama del niño Carmine Leinma, ciego a consecuencia de una meningitis, el Papa *bueno*, lleno de ternura, no pudo por menos que ponerse a llorar, sin poder pronunciar ni una palabra. El niño ciego le dijo: «¡Tú eres el Papa Juan! ¡Lo sé! Pero no puedo verte...» Y la tristeza pesaba en la cara del niño ciego. Entonces el Papa se sentó a su lado. Lo abrazó y le acarició el rostro, en un largo silencio lleno de amor y de ternura.

San Roberto Belarmino decía: «Más vale una onza de caridad —de amor, de bondad, de ternura— que cien carretadas de razones.»

¿No deberíamos ofrecer más amor, más bondad, más ternura?

J. M. Alimbau

SANTORAL

13. ✠ Diumenge III d'Advent. Santa Llúcia (s. III-IV), vg. i mr. a Siracusa (Sí-cília); santa Otília, vg. benedictina (s. VIII); sant Aubert, bisbe.

14. Dilluns. Sant Joan de la Creu (†1591), prev. carmelità (reformador de l'orde) i doctor de l'Església; sants Just i Abundi, mrs. a Baeza; sant Diòscor, noi mr.; sant Nicasi, bisbe i mr.

15. Dimarts. Sant Valerià, bisbe; sant Urber, prev. a Osca; santa Cristiana (Nina), esclava mr.; santa Sílvia, vg.; beat Bonaventura de Pistoia, prev. servita.

16. Dimecres. Sant Josep Manyanet (1833-1901), prev. d'Urgell, nat a Tremp, fund. Fills i Filles de la Sgda. Família (SF, 1870); sants Ananies, Azaries i Misael, joves companys de

Daniel; santa Albina, vg. i mr.; santa Adelaida (o Alcía) de Borgonya (s. X); beata Maria dels Àngels, vg. carmelitana.

17. Dijous. Sant Joan de Mata, prev. provençal, cofund. Trinitaris (OSST, 1198); sant Llätzer, germà de Marta i Maria, de Betània, ressuscitat per Jesús; sant Esturmí, abat; sant Franc de Sena.

18. Divendres. Mare de Déu de l'Esperança, o bé Expectació del part, anomenada popularment «de la O» (antifones); sant Gracià, bisbe; sant Adjutori, mr.

19. Dissabte. Sant Nemesi, mr; sant Anastasi I, papa (399-401) i mr.; beat Urbà V, papa (occità, 1362-1370); santa Fausta, mare de família mr.; santa Eva, mare dels humans.

PSICOLOGIA DE LA FAMILIA

La familia violenta

La familia violenta prolifera demasiado. La gran mayoría de las familias son pacíficas y se nos muestran a diario como auténticas fábricas generadoras de amor, de

nobles sentimientos, forjadoras de buenas emociones, verdaderos crisoles para la maduración del indefenso ser humano en vías de crecimiento, imprescindibles matrices de la identidad de las personas.

Pero hay también familias portadoras de una tremenda carga agresiva, destructivas, violentas, generadoras de psicopatología en sus miembros e inductoras de violencia en los niños. Y éstas son las que empañan y deslucen el buen nombre de la institución familiar. A ellas quiero referirme aquí.

En la intimidad de la estructura familiar se suceden a menudo hechos tremendamente violentos: maltratos que sufre la mujer —y algunos hombres, aunque son minoría—, abusos que se cometen a los hijos, discusiones domésticas que terminan en luctuosos sucesos...

Como explica en *La violencia y sus claves* un experto en el tema, José Santmartín, director del Centro Reina Sofía para el Estudio de la Violencia, en Valencia, la gran mayoría de estos hechos que tristemente configuran la familia violenta son el resultado de dos prejuicios culturales muy arraigados: que la mujer es propiedad del marido y que los hijos son propiedad de los padres. Y parece ser que con lo que es propiedad de uno, puede hacerse lo que se quiera.

Probablemente los daños que sufren los hijos de una familia violenta producirán malos frutos más adelante, pervirtiendo su conducta con los iguales, con sus compañeros, y en la vida futura, en plena adultez, repitiendo en sus parejas o en otros anónimos conciudadanos todas las vejaciones sufridas en su infancia. Así, pues, su familia violenta les habrá marcado para la vida.

Dr. Paulino Castells

(*Psicología de la familia*, Ed. Ceac, Barcelona 2008)

NOTÍCIES DE LA DIÒCESI

EN PRIMERA PERSONA

Són un grupet de joves que es troben per preparar-se a la Confirmació. Ara responen a les nostres tres preguntes.

Què és Nadal? O què representa per a nosaltres?

Dies molt desitjats, per retrobar-nos novament amb la família, per descansar de tanta rutina escolar, a part de celebrar amb fe tot aquests dies. Són uns dies que veus als nens molt feliços i amb molta il·lusió. Representa una festa on tots els cristians recordem cada any la vinguda de Jesús i ho celebrem amb la nostra família.

És una data de l'any on la gent es fa regals i s'ajunta amb la família. La gent es posa feliç per Nadal i ajuda a que la gent comparteixi. Ens tornem millors persones sol pel fet que sigui Nadal. És un dia on es reuneix la família per celebrar una festa històrica i que cada any estem vius per celebrar-lo. Està dividit en dues parts: una religiosa i l'altra econòmica. Econòmica, vol dir comprar el menjar, regals i decoració...

Quines són les coses que m'ajuden (o no) a viure bé el Nadal?

Pensar en que sincerament no són festes per gastar, ja que vulguis o no, s'hi van molts diners, si no més que res, són festes per passar en família i encara que no sigui luxosa, pot ser inoblidable pel sentiment que se li fica. M'ajuda a saber què és Nadal les llumetes dels carrers, viure l'ambient familiar, les propagandes de joguines de la televisió... Això em fa veure que es fa Nadal.

Primer la família, la decoració a casa, el menjar, el torrons i després els teus propis sentiments que tens a la festa i per últim la cosa menys important que són els regals.

Com m'hi preparo?

Comprant regalets per a tothom, en recordar-me de tota la família, muntant amb il·lusió l'arbre de Nadal, el pessebre, oblidant-me per una estona de tots els problemes i trobar-me amb mi mateix.

Jo m'hi preparo com tots els cristians, amb l'arbre de Nadal i el pessebre. A part d'això també penso més en Déu i en Jesús que en una altra època de l'any, perquè el tenim més present en aquest temps.

Comprant regals, preparant l'arbre, el pessebre, etc. Ajuntant-me amb la família, amb la gent estimada.

Ecoltant nades, resant perquè tota la gent que ens importa i estimem estiguin bé, fent-li saber a la persona que estimes que pot comptar amb tu i deixar de pensar en els estudis, disfrutant del Nadal.

Faig l'arbre, compro regals, preparo el pessebre, estic més temps amb la família, etc.

En el XX Aniversari de la firma de la Convenció de los Derechos del Niño

En 1989 se firmó en la ONU la Convenció sobre los Derechos del Niño. Este año celebramos su vigésimo cumpleaños; ha pasado tiempo desde aquel día, y podemos decir que han mejorado las cosas, pero también tenemos que ser conscientes de que queda mucho camino por recorrer.

Estamos en la sociedad de los derechos, derechos que tenemos todos y que debemos de exigir, pero todo esto nos lleva también a unos deberes y obligaciones que debemos de asumir. Podríamos recorrer minuciosamente esta declaración y seguro que vendrían a nuestra cabeza muchos ejemplos de niños y niñas a los que no se les están respetando sus derechos. Y deberíamos de preguntarnos ¿qué papel juego yo en esto?

Muchos niños siguen muriendo de hambre en el mundo y nosotros, los habitantes de los países más ricos, seguimos explotando a aquellos que tienen menos recursos. Sigue habiendo niños-soldados que participan en guerras sin tener muy claro por lo que luchan. Y nosotros, en muchas ocasiones, miramos para otro lado. Sabemos de muchos niños que trabajan cosiendo balones, zapatillas. Y así podríamos enumerar un largo etcétera. ¿Cuándo nos tomaremos la lucha contra estas injusticias como una obligación, y nos plantaremos para que todo esto deje de pasar?

No pensemos que ya están cubiertos los derechos de los más pequeños... porque están escritos en un papel. Cuando no escuchamos a nuestro hijo, cuando no tenemos en cuenta la opinión de nuestro alumno porque no nos gusta, cuando no bajamos al parque con nuestro hijo porque estamos cansados o no nos apetece, estamos —aunque no lo creamos— vulnerando sus derechos.

«El que acoge a un niño como éste en mi nombre, a mí me acoge» (Mt 18,5). El Evangelio es claro, y nosotros, como cristianos debemos de serlo también. La Convención sobre los Derechos del Niño es —y debe seguir siendo— signo de esperanza, signo de que Jesús está entre nosotros. Este aniversario nos debe ayudar a ser más conscientes de que en la construcción del Reino de Dios estamos implicados todos, y no debemos dejar a nadie en el camino.

Comisión Permanente de Acción Católica General

Agenda

Diumenge 13 de desembre.—A les 6 de la tarda, recés d'Advent a la Catedral, organitzat pels Grups d'Oració i Amistat.

Dimarts 15 de desembre.—A les 8 del vespre, a Santa Teresina, pregària mensual: preparació al Nadal.

Dijous 17 de desembre.—A les 8 del vespre, a Santa Teresa Jornet, trobada bíblica: «El cel? L'Infern? Salvar-se? Què ens diu la Bíblia?...» amb Mn. Josep A. Baró.

Divendres 18 de desembre.—A les 8 del vespre, a l'església de Sant Andreu: Estació d'enllaç (Vetlla de Nadal): Rebuda de la llum de Betlem. Organitza la Delegació diocesana de joves.

Dissabte 19 de desembre.—A les 5 de la tarda, a la Mariana, curs de Bíblia sobre les Cartes de St. Pau als Corintis, amb Mn. Daniel Turmo.

Del 14 al 20 de desembre.—Primera setmana de Cinema Espiritual, a la Caixa Fòrum.

Confessions a la Catedral.—De dilluns a dissabte de 2/4 de 10 a 2/4 de 12 del matí. A la tarda de 5 a 6. Els diumenges: de 10 a 12 del matí i de 2/4 de 7 a les 8 del vespre.

Peregrinació a Terra Santa i Jordània.—Del 14 al 23 d'abril 2010. Organitzada per les parròquies St. Llorenç i St. Andreu de Lleida i la Confraria del Portants del St. Crist de St. Llorenç. Preu per persona: 1.675 €. Informació i inscripcions: Manuel Rodríguez, tels. 973 239 225 i 666 872 920.

EL SETRILL

L'Invisible

Ben aviat celebrarem Nadal. Moltes coses externes ens ho recorden. La litúrgia d'aquests diumenges d'Advent també. Al Nadal actualitzem les tradicions típiques d'aquest temps. A l'església llegirem els relats evangèlics que narren un context en el qual va néixer Jesús. No són textos històrics, biogràfics. Tanmateix, ens permeten considerar quelcom d'essencial: Jesús és el rostre de Déu. En Ell i per Ell podem conèixer qui i com és Déu. Aquest és el cor del Nadal.

No ho sembla, però en el nadó del pessebre es troba ja, ocult, el rostre de Déu. Segurament és bo i just que sigui així, que Déu atregui pel seu aspecte invisible. Una manera discreta de dir-nos que nin-

gú no li pot posar la mà al damunt, per acaparar-lo, monopolitzar-lo. Déu ha de ser per a totes les generacions una promesa, un futur, fins al final de la història. Recordem, igualment, com el moment de la seva resurrecció va ésser invisible. Per suscitar la fe, suscitar deixebles que proclamïn la Bona Nova.

Sorprenent estatus de la presència divina: ésser aquí, allí, per tot arreu, sense poder ser-hi veritablement si nosaltres no el reconeixem. De fet, tots els símbols que s'han donat de la seva presència han estat proposats pels homes: en les esglésies, en els sagraris... Però, per no caure en l'instint de possessió, caldrà que tota la predicació cristiana i

tota la pràctica evangèlica ens recordin, que la primera de totes les presències del Crist, revelador de Déu, es troba en el germà i germana, en cada ésser humà.

Nadal, encara que no ho sembli, té la seva font en la Pasqua; l'esdeveniment que fa brollar una llum que ens permet percebre la invisible presència divina que ens diu a tots nosaltres: «Sóc invisible, no se'm pot ni monopolitzar ni manipular. Heu d'escrutar la meua presència, a fi que us obri un dia la joia immensa del Regne.»

Josep Alexandre Baró Ania

Delegat del Mitjans de Comunicació Social del bisbat de Lleida